

De bloemen gaan met een hartelijke groet van de gemeente naar...

Deze zin volgt haast vanzelfsprekend na de begroeting en enkele mededelingen aan het begin van de kerkdienst. Het mag dan vanzelfsprekend zijn dat er bloemen staan, maar vraagt iemand zich wel eens af wie daarvoor zorg dragen?

Ik ken een paar mensen die zich hier in het bijzonder voor inspannen. Met zorg hebben ze de samenstelling geschikt en goed zichtbaar de bossen op het doophek geplaatst. Maar wie zijn dat eigenlijk? Het zijn de dames Dinie Heinhuis en Maartje Molenberg. Mijn ontmoeting met hen zegt me dat ze liever niet in de belangstelling staan. Ik geloof dat graag, maar ze ontkomen er deze keer niet aan dat ik ze even naar voren haal en in het zonnetje zet.

Doen jullie dit al lang?

Ja, eigen al vanaf 1974/75, toen de Diaconie ermee begon bloemen in de kerk te zetten. Eerst zorgde mevrouw Hartsuiker voor de bloemen, maar al spoedig deden wij het als zij niet kon. Vanaf 1979 nam de pas door Tiny Schoemaker-Seijdell opgerichte Hervormde Vrouwen Dienst (HVD) dit stukje kerkenwerk (financieel) voor haar rekening.

Dus al meer dan 30 jaar zorgen jullie ervoor dat er een paar bossen bloemen op het doophek staan?

Inderdaad, het hoort er gewoon bij in ons leven. Elke zaterdagmorgen om 10 uur zijn wij in de consistorie te vinden. Van tevoren hebben wij contact gehad met de bloemist. We geven aan hem door welke bijzonderheden er de komende zondag zijn: wordt er gedoopt dan vragen we om rozig witte kleuren, bij het avondmaal heeft de roomwitte kleur de overhand, en wanneer er een bevestiging plaatsvindt zorgen wij voor rood. Bovendien heeft de bloemist zelf een lijst met de kleuren van het kerkelijk jaar.

Maar wat heeft jullie ertoe gebracht om dit te doen, jaar in jaar uit?

Nou ja, we vinden dit een mooi stukje gemeentewerk, je weet hoezeer mensen het op prijs stellen een bloemetje van de kerk te krijgen. Dat is veel méér dan een bos bloemen alleen: het is een gróét, een teken van mééleven van de gemeente. Ga maar bij jezelf na, uit ondervinding weet je dat dit góéd doet als je ziek bent, thuis of in het ziekenhuis, als je verdriet hebt of zorgen. Zo proberen we er ook voor te zorgen dat ongeveer zes weken na een overlijden de familie een bos bloemen krijgt. Maar ook voor mensen in blijde omstandigheden, bij een jubileum van 50 jaar bij voorbeeld, (als dit bekend is) is er een bloemetje. We hebben er plezier in om anderen hiermee blij te maken.

Daarom doen jullie dit al zo lang?

Ja, dat is de belangrijkste drijfveer. En we hoeven er gelukkig niet mee op de voorgrond te treden. Eigenlijk weet bijna niemand dat we dit doen. Gelukkig zijn we met z'n tweeën, zo kunnen we elkaar - als het nodig is - aflossen. En of we nog lang doorgaan weten we niet. Het hoort bij

ons leven; soms willen we wel stoppen, maar eigenlijk ook weer niet.

Naschrift:

Dames, hartelijk dank voor dit prettige gesprek. Jullie willen het liefst in de luwte kerkenwerk doen, maar vanaf nu kan iedereen weten dat de bossen bloemen van jullie hand zijn, en op deze manier zijn jullie toch mooi in het zonnetje gezet. En dat is terecht gebeurd want in de loop der jaren zijn jullie voor velen stille vriendinnen, oftewel verscholen engelen geweest.

